

er en fejl Opfattelse af den højtærede Handelsminister, og da jeg er meget ældre Debattør i denne Sal end den højtærede Minister, kan jeg maaske nok have Lov til at sige til ham, at det er klogt at gaa ud fra, at en Mand kan have en anden Anskuelse end den, man selv forfægter, uden derfor at ville gøre den Sag Fortræd, som man diskuterer. Jeg vil ikke lægge Sten i Vejen for Landmandsbankens Genrejsning, men jeg vil lægge Sten i Vejen for de Bestræbelser, som den højtærede Handelsminister gør sig for at inddrage den danske Stat i mulige Tab fra Landmandsbankens Side ved at gøre Staten til Kautionsist i 5 Aar for alle de Tab, der dér kan opstaa. Det er min Mening, at denne Sag skulde ordnes paa en helt anden Maade. Jeg har altsaa en anden Anskuelse end den højtærede Handelsminister, og jeg beder ham om at gaa ud fra det og diskutere paa det Grundlag. Det er min Mening, at Landmandsbanken burde likvideres paa en rolig Maade, saaledes at der blev tilbage af den — eller maaske udgik af den som en ny Bank — en Bank af en Størrelse, som passede til Balancen hos de private Storbanker i København. Det, jeg frygter, er den vældige Kaution, som Staten her kommer til at paatage sig. Det er slemt, naar Forretninger krakker, det er dobbelt slemt, naar store Banker krakker, men helt anderledes forfærdeligt bliver det, naar man har draget Staten med ind i disse Forretningstab, og vi en Dag staar overfor det, at uhyre Milliontab væltes over paa Staten som Garant for Forretningerne. Man maa gaa ud fra, at den nuværende Ledelse af Landmandsbanken vil gøre, hvad den formaar, for at Staten ikke skal lide store Tab ved Banken i Fremtiden. Men Konjunkturerne kan være Banken imod, og saa staar Staten der og hæfter for alle de Tab, Banken lider. Derfor, naar jeg om lidt siger et fuldttonende Nej til det Lovforslag, som her er forelagt, saa gør jeg det i den Overbevisning, at jeg derved bedst tjener mit Fædreland, idet jeg gør, hvad jeg kan, for at afværge, at den danske Stat skal kautionere for Landmandsbanken for 1 200 Mill. Kr.

Ulrich: Jeg forstaar ikke, at ærede Medlemmer af dette Ting indenfor enkelte politiske Partier vil gøre denne Sag til en politisk Sag. Landmandsbankens Genrejsning er en Nødvendighed, saaledes som Situationen ligger, Udlandets Tillid til Danmarks økonomiske Bæreevne er efter min Mening afhængig af, at dette Lovforslag vedtages. Jeg tvivler ikke om, at Lovforslaget vil blive vedtaget, men

dette, at Oppositionspartierne dels undlader at stemme, dels maaske stemmer imod, vil bevirke, at Resultatet ikke bliver det, det burde blive. Det vil svække Lovens Virkninger i overordentlig Grad, og Ansvarret for, at denne Svækkelse finder Sted, maa efter min Mening falde paa dem, der undlader at stemme eller stemmer imod dette Forslag. Af rent samfundsmæssige Hensyn betragter jeg det som en Nødvendighed at stemme for dette Lovforslag og vil derfor meget indtrængende henstille til hvert af Tingets Medlemmer at stemme for det.

Fraenkel: Min ærede Meningsfælle — eller min ærede Partifælle, vilde jeg sige — maa jeg paa egne og de Partifællers Vegne, der ønsker at undlade at stemme, paa det bestemteste anmode om ikke at anmasse sig Ret til at fortælle os, hvor vort Ansvar ligger, eller hvor stort det er. Det ved enhver af os utvivlsomt bedre end han.

Holstein: Den højtærede Handelsminister forsøgte i sin Tale at give det Udseende af, at den private Bankverdens betydende Ledere havde saa at sige stemt for dette Forslag, havde sagt god for det, havde givet det deres Underskrift. Dette maa jeg paa det bestemteste protestere imod, i alt Fald for saa vidt angaar de københavnske Bankledere, som jeg er bekendt med. Det ærede Medlem Hr. Rode har allerede protesteret, og jeg tror, at i alt Fald en af de mest formaande københavnske Bankledere meget vil have sig frabedt at blive taget til Indtægt for Berettigelsen af den Bankordning, Regeringen her foreslaar. Jeg har personlig talt med en af de ledende københavnske Bankmænd, en Mand, som Regeringen før har spurgt til Raads, en Mand, som i September foreslog den her fra de Radikales Side fremsatte Likvideringsplan, og som for ikke længere siden end Søndag Morgen sagde, at en forsvarlig Ordning af Landmandsbanken var det umuligt at træffe i kort Tid, og skulde der være Tale om den Ordning, som Regeringen vilde have, burde det i alt Fald være paa et kortere Aaremaal og med Rentekauteler for den paagældende Bank. Det var altsaa paa ingen Maade en Underskrift af den her foreslaaede Ordning, men i Virkeligheden en Erkendelse af, at i saa kort Tid er det umuligt at træffe en forsvarlig Ordning, hvorfor vedkommende Bankmand heller ikke vilde have noget som helst Ansvar for den.